

ROMÂNIA
ÎNALTA CURTE DE CASAȚIE SI FUSTIȚIE SECȚIA
DE CONTENCIOS ADMINISTRATIV ȘI FISCAL

DECIZIA nr.1147

Dosar nr.3188/ 2/2006

Ședința publică de la X 2009

Președinte: X	- Judecător
X	- Judecător
X	- Judecător
X	- Magistrat asistent

&&&

La data de X 2009 s-a luat în examinare recursul declarat de reclamanta S.C. „X S.A. X S.A. împotriva sentinței civile nr. X din X 2008 a Curții de Apel X -Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal.

Dezbaterile au fost consemnate în încheierea din data de 17 X 2009, iar pronunțarea deciziei s-a amânat la data de 23 X și, ulterior, la data de 2 X 2009.

CURTEA

Asupra recursului de fată;

Din examinarea lucrărilor din dosar, constată următoarele: Curtea de Apel X -Secția a VIII-a contencios administrativ și fiscal, prin sentința civilă nr. X din X 2008, a respins ca neîntemeiată acțiunea formulată de reclamanta S.C. „X S. A., în contradictoriu cu Ministerul Finanțelor Publice-Ageri da Națională de Administrare Fiscală - Direcția de soluționare a contestațiilor și Direcția Generală a Finanțelor Publice X având ca obiect anularea parțială a deciziilor nr. X/X 2005 și X/28 X2005, precum și a raportului de inspecție fiscală nr. X/28 X2005, pentru suma totală de X RON

reprezentând contribuții la Fondul special de solidaritate pentru persoanele cu handicap și accesoriile aferente.

Pentru a dispune astfel, prima instanță a reținut, în esență, următoarele:

Organele de inspecție fiscală, prin Raportul n r. X/28 X 2005, au reținut că în perioada 29 X 2002-31 X 2004 societatea reclamantă nu a solicitat repartizarea de persoane cu handicap în vederea angajării, în conformitate cu prevederile art. 43 din O.U.G. nr. 102/1999, motiv pentru care au procedat la calcularea contribuțiilor datorate pentru această perioadă către Fondul Special, în cuantum de X RON, precum și a dobânzilor în sumă de X RON și a penalităților aferente în sumă de X RON, surru incluse în decizia de impunere nr. X/28 X2005.

Contestația reclamantei împotriva respectivei decizii de impunere, în privința sumelor în discuție, a fost respinsă prin Decizia nr. X/10 X 2005, pct.3, emisă de Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor din cadrul Agenției Naționale de Administrare Fiscală, întrucât pentru perioada în discuție aceasta nu a solicitat trimestrial, în rrt3d expres, repartizarea de persoane cu handicap, în conf o mutate cu prevederile legale aplicabile.

Incepând cu data de 29 X 2002, data intrării în vigoare a legii nr. 519/2002 pentru aprobarea O.U.G. nr. 102/1999, care a modificat dispozițiile art. 43 al acestui act normativ, persoanele care nu respectă prevederile art. 42 alin.(1) au obligația de a plăti lunar către bugetul de stat o sumă egală cu salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul de locuri de munci în care nu a încadrat persoane cu handicap.

Reținându-se că manifestarea expresă de voință în sensul acestor dispoziții legale este obligatorie, au fost înlăturate apărările reclamantei în sensul că prin solicitarea trimestrială adresată pentru repartizarea unor persoane aflate în căutarea unui loc de muncă a fost avută în vedere și categoria de persoane cu handicap.

În raport cu prevederile art. 179 din O.U.G. 92/2003 privind Codul de procedură fiscală, s-a concluzionat că este

corectă și soluția de transmitere a contestației., pentru capătul de cerere privind Dispoziția de măsuri nr. x/28 X 2005, spre competență soluționare Direcției Generale a Finanțelor Publice X - Activitatea de control fiscal, în calitate sa de organ emitent, conform pct.4 al deciziei contestate.

împotriva acestei hotărâri a declarat recurs reclamanta S.C. X Galați S.A. solicitând modificarea în sensul admiterii acțiunii așa cum a fost formulată.

Apreciind că atât Agenția Națională de Administrare Fiscală - Direcția Generală de Soluționare a Contestațiilor, cât și instanța de fond au procedat la interpretarea eronată a prevederilor legale aplicabile cauzei, în motivarea recursului reclamanta-recurentă a invocat aspectele de nelegalitate a hotărârii în continuare arătate.

1.Nelegalitatea sentinței sub aspectul respingerii capătului de cerere privind anularea pct.3 al Deciziei nr. 198/2005.

Art. 42 din O.U.G. nr.102/1999 prevede, atât în varianta inițială, cât și în urma modificărilor survenite în anul 2002, faptul că anumite persoane juridice, în măsura în care numărul angajaților lor depășește un anumit prag minim, sunt obligați să angajeze cu contract individual de muncă persoane cu handicap într-un procent de cel puțin 4 % din număr total de angajați.

De asemenea, potrivit art. 43 al Ordonanței, persoanele care nu îndeplinesc respectiva obligație vor plăti lunar către bugetul de stat o sumă egală cu salariul minim brut pe țară înmulțit cu numărul de locuri de muncă în care nu au încadrat persoane cu handicap.

La apariția actului normativ nu a existat posibilitatea scutirii de plata contribuției în discuție, o atare posibilitate fiind introdusă însă din 29X 2002, data intrării în vigoare a Legii nr. 519/2002 care a modificat art. 43, prevăzând printr-un nou alineat exceptarea de la plata contribuției a persoanelor juridice care făceau dovada că au solicitat trimestrial Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă repartizarea de persoane cu handicap.

Ulterior, la 20 X 2003, prin Instrucțiunile nr. 1008/2003 emise de Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă, a fost reglementat și conținutul solicitării trimestriale ce trebuia adresată acestei autorități.

Odată cu ultima modificare a art. 43 din O.U.G. nr. 102/1999, prin Legea nr. 343/2004, a fost adusă o clarificare în sensul că, alături de dovada depunerii cererii trebuia făcută și

dovada că Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă nu a repartizat persoane cu handicap.

Prin urmare, susține recurenta, până la data apariției Instrucțiunilor nr. 1008/2003, în lipsa unei reglementări în acest sens, angajatorii nu au avut cunoștință de modul în care o asemenea solicitare trebuia făcută către Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă, fiecare procedând în modalitatea pe care a găsit-o potrivită din perspectiva caracterului lapidar al reglementărilor legale.

Reclamanta a ales modalitatea solicitării trimestriale a repartizării de persoane aflate în căutarea unui loc de muncă, având în vedere toate categoriile de angajați ce puteau fi furnizați de Agenția Națională pentru Ocuparea Forței de Muncă, iar în speță nu există nici un fel de probe în sensul că Agenția ar fi furnizat spre angajare liste cu persoane cu handicap și s-ar fi refuzat îndeplinirea unei astfel de obligații.

Or, rațiunea legii a fost aceea de a garanta, în aplicarea art. 50 din Constituția României, drepturile persoanelor cu handicap, în sensul îndeprărtării barierelor care ar putea apărea la angajarea acestor persoane, aceasta putând fi înălcată numai în momentul în care astfel de persoane ar solicita angajarea și ar fi refuzate tocmai din cauza handicapului avut.

Prin urmare, conchide recurenta, a considera că aceasta nu poate beneficia de scutirea prevăzută de lege doar pentru că cererea adresată Agenției Județene pentru Ocuparea Forței de Muncă nu a îmbrăcat o anumită formă, cum a precedat instanța de fond, echivalează cu a pune mai presus analiza formei raporturilor dintre părți față de fondul acestora,

În susținerea acestui argument a fost invocată și o soluție recentă adoptată de Înalta Curte de Casație și Justiție pr'in Decizia nr. X din X 2007.

2. Nelegalitatea sentinței sub aspectul refuzului anulării măsurilor dispuse prin Dispoziția nr. X7/X 2005.

Contrar aprecierilor instanței de fond, recurenta a susținut că respectivele măsuri, ce au vizat înregistrarea constatărilor în contabilitate, achitarea debitelor la scadentă și înștiințarea ulterioară a organelor de inspecție fiscală despre îndeplinirea obligațiilor stabilite, au un caracter accesoriu: față de constatările raportului de inspecție, competența de soluționare a capătului de cerere având ca obiect anularea lor revenind instanței care are competența de a judeca cererea principală, în conformitate cu prevederile art. 17 Cod procedură civilă.

Recursul este fondat.

Analizând actele dosarului, hotărârea atacată și criticile recurente prin prisma prevederilor legale incidente în materia supusă controlului judiciar și a principiilor generale aplicabile în materia fiscalității relevate de jurisprudența Curții Europene de Justiție, înalta Curte reține că este dat îi- speță motivul de nelegalitate prevăzut de art. 304 pct.9 Coi procedură civilă, pentru considerentele în continuare arătate.

Potrivit dispozițiilor art.42 și 43 din O.U.G. nr. 102/1999, privind protecția specială și încadrarea în muncă a persoanelor cu handicap, cu modificările și completării? ulterioare, agenții economici care nu angajează persoane cu handicap sau care nu fac dovada că au solicitat trimestrial Agenției Naționale pentru Ocuparea Forței de Muncă repartizarea de persoane aflate într-o atare situație, au obligația de a plăti la bugetul de stat o contribuție stabilită conform acestui act normativ.

Rațiunea legii a fost aceea ce a garanta, în aplicarea art. 50 din Constituția României drepturile persoanelor cu handicap, în sensul îndepărtării barierelor care ar putea apărea la angajarea acestor persoane.

În consecință, aceste prevederi legale nu trebuie interpretate excesiv, în sensul că agentul economic datorează plata contribuției pentru fondul de solidaritate specială pentru persoanele cu handicap ca urmare a ne îndeplinirii cerinței formale a solicitărilor trimestriale, fiind necesar a se dovedi că pentru perioada supusă controlului Agenția Națională pentru

Ocuparea Forței de Muncă avea în evidentele sale pentru repartizare persoane cu handicap calificate pentru activitatea respectivului agent economic, în același sens pronunțându-se instanța supremă și prin Decizia nr. X/17 X 2007.

A concluziona astfel înseamnă a nesocoti și principiile generale aplicabile în materie de fiscalitate, relei ațe și în jurisprudența Curții Europene de Justiție, respectiv principiul certitudinii impunerii, principiul proporționalității și principiul prevalenței substanței asupra formei.

Principiul certitudinii impunerii, care decurge din principiul legalității și al securității juridice, implica obligația autorității publice de a se asigura că legislația este suficient de clară și previzibilă pentru subiectele de drept că-ora li se adresează.

După cum a statuat Curtea Europeană de Justiție în speța Halifax (C-225/02), această cerință trebuie respectată și cu mai mare strictețe în cazul regulilor susceptibile să atragă consecințe financiare, astfel încât persoanele interesate să poată cunoaște cu exactitate întinderea obligațiilor ce li se impun.

În speță, este indiscutabil faptul că cel puțin pentru perioada 29 X 2002 - 20 X 2003 sancționarea societății recurente pe motiv că nu ar fi angajat persoane cu handicap constituie o încălcare a acestui principiu, întrucât în absența reglementărilor legale cu privire la conținutul solicitării pentru repartizarea de persoane aflate într-o astfel de situație o asemenea cerere putea fi realizată în orice formă.

Principiul proporționalității obligă autoritățile publice să ia numai acele măsuri necesare pentru atingerea obiectivului urmărit. O măsură națională care condiționează, în esență, dreptul la scutire de la plata unei contribuții de respectarea unor obligații de formă, fără a lua în considerare cerințele de fond și, mai ales, fără a se întreba dacă acestea erau îndeplinite, depășește ceea ce este necesar pentru a se asigura perceperea corectă a taxei (CEJ - Speța Collee - C146/05),

În baza principiului prevalenței substanței asupra formei, relevat și aplicat de Curtea Europeană de Justiție în aceeași speță, precum și de înalta Curte de Casație și Justiție prin

ÎN NUMELE LEGII
DECIDE:

Admite recursul declarat de reclamanta S.C „X S.A. împotriva ser țintei civile nr. X din 9 2008 a Curții de Apel X -Secția a VUI-a eoni administrativ și fiscal.

Modifică sentința atacată în sensul că:

Admite, în parte, acțiunea formulată de reclamant consecință:

-anulează pct.3 din Decizia nr. X din 10 X emisă de intimata-pârâtă Agenția Națională de Admin Fiscală;

-admite contestația reclamantei împotriva decizi impunere nr. X/28 X 2005 și a raportului de ins fiscală cu același număr, pe care le anulează, în parte,] sumele de X lei, reprezentând contribuția la J special de solidaritate socială pentru persoanele cu han Xlei - dobânzi afererte și X lei - penalit întârziere.

Menține pct.4 al deciziei contestate.

Obligă intimatele-pârâte Agenția Națională Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice X să-i plătească recurentei reclamante suma de x cheltuieli de judecată stabilite prin apreciere, conform alin. (3) din Codul de procedura civilă.

Irevocabilă.

Pronunțată în ședință publică, astăzi 2009.

JUDECAT
MAGISTRAT CBratt

Deci/ia nr. 2041/2007, autoritățile publice nu pot aduce restrângeri drepturilor individuale sau impune obligații pe considerente pur formale, în măsura în care acestea nu sunt dublate de considerente ce țin de substanța raporturilor sociale cărora li se adresează.

Stabilirea obligației de plată a co atribuției la Fondul Special în sarcina recurentei s-a realizat peririu întreaga perioadă supusă controlului, cu nesocotirea acestor principii, în condițiile în care aceasta a solicitat trimestrial repartizarea unor persoane aflate în căutarea unu loc de muncă, fără ca cererile respective să includă vreo restricție referitoare la aptitudinile persoanelor solicitate pentru angajare, a angajat efectiv, în perioada 2001-2004, 2598 persoane repartizate și nu s-a făcut nici o dovadă în sensul că în evidențele Agenției s-ar fi aflat persoane cu handicap calificate pentru activitatea acesteia, care nu au fost repartizate din cauză că nu s-a formulat o cerere expresă în acest sens.

Față de cele expuse, în temeiul art. 312 alin.(1) și (3), coroborat cu art. 304 pct.9 Cod procedura civilă, recursul va fi admis, modificându-se în parte sentința atacată în sensul admiterii în parte, a acțiunii reclamantei, cu consecința anulării pct.3 al Deciziei nr. 198/10 noiembrie 2005 și, urmare a admiterii contestației formulate de aceasta, se va dispune anularea în parte a deciziei de impunere 7697/28 iulie 2005 și a raportului de inspecție fiscală cu același număr, pentru suma totală de 8.015.591 RON având componența evidențiată în dispozitivul prezentei decizii.

În considerarea dispozițiilor art. 179 Cod procedură fiscală, pct.4 al deciziei contestate va fi menținut, sub acest aspect soluția adoptată de prima instanță fiind corectă.

În temeiul art. 274 alin.(1) și (3) Cod procedură civilă, intimatele-pârâte Agenția Națională de Administrare Fiscală și Direcția Generală a Finanțelor Publice Galați vor fi obligate să-i

plătească reclamantei-recurentă suma de 5.000 lei, reprezentând cheltuieli de judecată stabilite prin apreciere.

PENTRU ACESTE MOTIVE